

MaPA

Osmnáctý Magazín Paláce Akropolis 09-12 2013

2.0

JEDNODUCHÉ OVLÁDÁNÍ
nastavení stahování pdf
a aktualizace na pozadí
a další funkcionality

PDF VERZE
Lidové noviny jako
v papírové podobě
v rychlé čtečce

**DOKONALÉ FOTOGALERIE
A FULLSCREEN**
užijte si naplno grafiku displeje

AUTOMATICKÁ SPRÁVA DAT
staré položky nemusí zabírat
kapacitu zařízení

PŘÍLOHY
samozřejmě včetně pravidelných
příloh, magazínu Pátek LN
a měsíčníku Esprit LN

Dva roky ve vaší ruce. Nyní v nové verzi 2.0.

Ano, naši čtenáři byli jedni z prvních, kdo si mohli číst noviny také ve svých mobilních zařízeních. A protože už jsou to dva roky, přinášíme nyní všem novou, narozeninovou verzi Lidových novin pro iPady a iPhone. S rozšířenými funkcemi, technickými vymoženostmi a v přehlednější podobě. **Ke stažení v App Store, více na app.lidovky.cz.**

Obsah

2 **Editorial** Lubomír Schmidtmajer

TÉMA

4 **Když hudba hraje barvami** Jindřich Göth

10 **Zdá se mi o magnetofonových kazetách, rozhovor s Milanem Caisem** Jindřich Göth

FOTOREPORTÁŽ

14 **Žižkov sobě 2013**

FEMME FATALE

16 **Femme Fatale: Nová koncertní série výrazných ženských talentů**

18 **Ane Brun: Od buskingu k hitům** Karel Veselý

19 **Ane Brun: Jsem ráda, že vrchol mé kariéry je teď, rozhovor s Anne Brun** Karel Veselý

20 **Mélanie Pain: Prudce elegantní, koupelnový šanson** Ondřej Formánek

TOP OF THE WORLD

22 – **Natascha Atlas: Příběhy z konce Kadidlové stezky** Tomáš S. Polívka

EUROCONNECTIONS

24 **Melancholický elektronický pop Cascadeur a Borise Carloffa** Karel Veselý

26 **Nicola Conte opět přitancí v rytmu bossa novy** Jakub Pech

MUSIC INFINITY

28 **Zenová hudba značky mü-nest** Karel Veselý

VÝSTAVA

30 **Jiří Vančura: Nebe nad Berlínem**

RACHOT

32 **Bombino: ze Sahary do Carnegie Hall, Petr Dorůžka**

34 **Lo Cór De Plana: Polyfonie jako hudební fikce** Petr Dorůžka

36 **Garifuna Collective: nahnali by strach I Pirátům z Karibiku** Petr Dorůžka

38 **Trilok Gurtu: Akrobat na hraně indické hudby a jazzu** Petr Dorůžka

DIVADLO

40 **Penzerfaust: Faust s pancéřovkou; Návrat svérázného Kabaretu Caligula**

44 **Žena, kůže, píseň, kost (a dost!) aneb jak vzniká výtvarná inscenace**

46 **Podzimní Integrace Slunce s Divadlem z Pasáže**

49 **Mistrovská podívaná Lonely Cirkus**

STRÁPKY

50 **Olga Königová, holka ve tvý skříni** Josef Martínek

52 **Nakažlivá melancholie Never Sol**

53 **Icona Pop poprvé v Praze!**

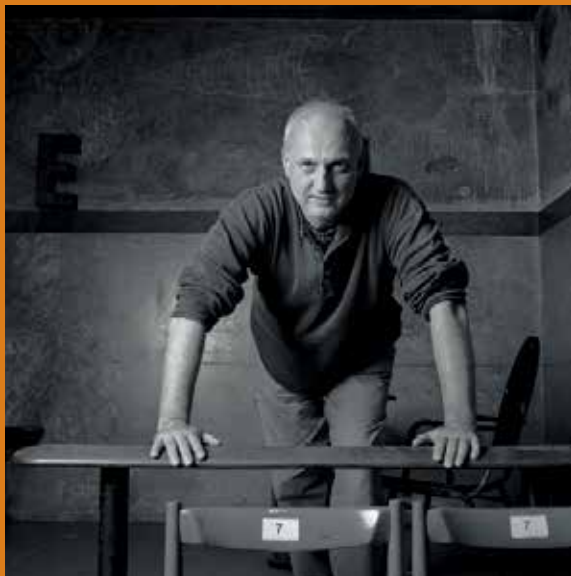
54 **Vřelé setkání s jazzem k zamyšlení i k tanci** Jakub Pech

56 **Akropolismediale ukáže trendy ve světě nových médií**

57 **Lidé z PA: Eva Kociánová**

FOTOGALERIE

58 **Nikola Ivanov**

Zapudí-li člověk myšlenky, že v horkých letních dnech by měl být někde u vody a „nic neřešit“ a podívá se v této tak zvané okurkové sezóně na informační servery, tak se mu v širších souvislostech klidně může vybavit text staré písně skupiny Abraxas Každý den je to jinak, případně Země se točí pořád dokola a pesmistům pak třeba titul hořké filmové komedie Ladislava Smoljaka a Zdeňka Svěráka Nejistá sezóna.

Ta právě začínající, signovaná letopočty 2013/2014 je pro Palác Akropolis již sedmaosmdesátou a proto v této nejisté době nabízíme našim divákům JISTOTU vysoké umělecké kvality programové nabídky, kterou pro tuto sezónu připravujeme. V kulisách našich tradičních hudebních projektů chystáme řadu novinek, příkladem nechť jsou akce projektů Music Infinity (27. 9. FLICA /MY + HIOR CHRONIK /GR) a EuroConnections (19. 9. – ILLE /CZ – křest alba + special guest IT'S A MUSICAL /DE, 26. 9. – NEVER SOL /CZ – křest alba + special guest HILDE MARIE KJERSEM /NO, 31. 10. NICOLA CONTE JAZZ COMBO /IT, 22. 11. – CASCADEUR /FR + BORIS CARLOFF /CZ) nebo třeba 26. 10. koncert ICONA POP /SE.

Tradiční projekty se prolínají s projekty novými, připravovanými na příští rok a následné období. Tak se několika pilotních akcí mohly dočkat projekty Top of the World (po úspěchu prvního pilotního koncertu Deep Forest začátkem roku bude 1. 11. koncert NATACHA ATLAS /BE) a Femme Fatale (11. 10. MÉLANIE PAIN/ FR a 22. 10. ANE BRUN /NO). Headlinery pravidelného říjnového festivalu Nových médií jsou PUDING PANI ELVISOVEJ /SK + VENTOLIN /SK (18. 10.) a N.O.H.A. (19. 10.). Premiéra filmů Dežo Ursíniho 6. 10. je spojena s unikátním koncertem Jakuba Ursíniho a skupiny Provisorium. A to v celkovém výčtu kulturních akcí neuvádím jinde zmíněné desítky koprodukčních představení producentů jako je Junior klub (v tištěném programu vždy označeno hvězdič-

kou), agentura Rachot (projekty Respect Plus a Other Music) a našich dalších partnerů.

V rámci našich divadelních projektů budou hned v září dvě premiéry. První premiérou je výtvarné divadlo o zlomcích ženskosti propojující loutky, textilní umění, video art a staré písňové formy, které na 16. 9. připravila divadelní skupina NECESÉR pod názvem: ŽENA, KŮŽE, PÍSEŇ, KOST (A DOST?). Druhou naší zářijovou premiérou je pozměněná, respektive současná tvář Kabaretu Caligula, která bude představena hned ve dvou premiérách 22. a 23. 9. a to v nové inscenaci Panzer-Faust, s její výmluvnou anotací: „Faust, jak jej neznáte! Goethe, Marlowe i Bulgakov blednou závistí! Kabaret Caligula s Klárou Issovou jako hostující hvězdou v roli Markétky a Jakubem Somerem jako hostujícím krotilem finálního tvaru.“

Vedle toho připravujeme řadu našich repertoárových stálíc, jako například: Milostný trojúhelník (Pavel Liška, Josef Polášek, Martin Zbrožek), Tros Sketos (František Skála, Jaroslav Róna, Aleš Najbrt a Tomáš Hanák), Smrt v růžovém (Zora Jandová v hlavní roli Edity Piaf). Patří sem však i oceňovaná jarní premiéra Spitfire Company (Krevety a la indigo) a pro velký zájem se do podzimu protáhla i realizace původně jarního divadelního projektu ČEZKO FOREVER - SKUTEČNÁ UDÁLOST. Spoustu nových zajímavých hostů opět představí i Honza Dědek ve svých pořadech z cyklu „7 pádů“ a na začátek příštího roku připravujeme několik divadelních přehlídek a také nový syntetický projekt – festival pod názvem Music Spectacular.

Pestrobarevná hudebně-dramatická koláž (ale také maraton) podzimních premiér, vernisáží a zahraničních hostů je protkána zlatou nití výročních koncertů a křtů nových alb (například: Support Lesbiens, Hudba Praha, Tři sestry, Mňága a Žďorp, Tleskač, Folimanka Blues, Schodiště, Iné kafe, XIII.století a řada dalších),

kteřá uzavře rok 2013 vánočním koncertem Hentai Corporation a mezi svátky tradičními vystoupeními Dani Robinsona a The Velvet Underground Revival Band. A jako každý rok, Silvestr také bude...! Ten je však v rukou kolegů z gastronomických provozů, kteří vám po celou sezónu poskytnou kvalitní servis nejen během našich programových akcí ve Velkém sále Paláce Akropolis, ale i každý kalendářní den v rámci svého nočního programu v Divadelním baru a na Malé scéně.

Vše nejlepší v roce 2014 a hodně pozitivních kulturních zážitků z naší nabídky přeji jménem svým i celého týmu Paláce Akropolis.

**Lubomír Schmidtmajer,
červenec 2013**

Když hudba hraje barvami

Jindřich Göth

Výtvarné umění a hudba. Na první pohled dvě zcela odlišné formy uměleckého vyjádření: konkrétno versus abstraktno. Hudbu si nelze osahat, obraz neuslyšíme. Při bližším prozkoumání ale zjistíme, že mají společného překvapivě mnoho. Alespoň dle slov a činů umělců, kteří se věnují obojímu.

Chceme-li se dobrat toho, odkud a kde se vzal ten který novátorský prvek soudobé populární hudby, zpravidla skončíme u The Beatles. Na liverpoolskou čtyřku se můžeme odvolat i v případě, budeme-li si chtít připomenout slavné muzikanty, kteří se krom zpívání a hraní věnovali i kresbě. John Lennon vešel ve známost hlavně jako polovice genálního autorsko-interpretačního dua Lennon & McCartney a věnoval se rovněž psaní kratičkých groteskních povídek, častěji spíše črt, a básniček, které doprovázel vlastním kresbami. Proslulou se stala především jeho knížečka Písání. A samozřejmě výtvarnému umění se věnovala i jeho manželka, kontroverzní Yoko Ono. Reversně se samozřejmě po boku slavného Johna profilovala i jako hudebnice v rámci skupiny Plastic Ono Band.

Souběžně s hudbou se výtvarnému umění věnovali a věnují i další muzikanti. Krom Bryana Ferryho nebo skupiny Underworld, která provozuje vlastní designové studio Tomato lze zmínit například bubeníka kanadské cybermetalové kapely Voivod Michela Langevina, známého též pod přezdívkou Away. Od dob debutové desky War And Pain doprovází každý výlisek svými kresbami a jeho charakteristický znepokojivě futuristický styl dává hudbě jeho kapely další nepostradatelný rozměr a určuje její image.

Existují samozřejmě i umělci, kteří s múzami obcují takřka v obráceném gardu – tedy primárně výtvarníci, kteří si čas od času od barev a pera odskočí na koncertní pódia. Pěkným příkladem budiž Matt Groening, tvůrce a výtvarník seriálů Simpsonovi a Futurama. Ve volném čase působí coby člen hvězdně obsazené rock'n'rollové kapely Rock Bottom Reminders, kde krom něj působí třeba držitel Pullitzerovy ceny, spisovatel Dave Barry, hororový titán Stephen King nebo další spisovatel Robert Fulghum.

Příběh v temnotách duše

Co se týče české scény, ta je na hrající/zpívající výtvarníky, případně na kreslící či designu se věnující muzikanty, velmi bohatá. K nejvýraznějším jménům undergroundové generace patří Vladimír Kokolia, malíř, grafik, kreslíř a člen brněnské alternativní formace E. Známé jsou rovněž někdejší aktivity Milana Knížíka, který se krom výtvarné práce a pořádání různých happeningů a performancí zapsal i do dějin tuzemské undergroundové hudební scény dle pamětníků velmi nekompromisním vedením kapely Aktual. Méně už se ví, že v roce 1991 vydal víceméně pop-rockové album Obřad hořící mysli.

Výtvarné práce Knížáka či Kokolii nesou s jejich hudebním vyjadřováním mnohé styčné body, což se dá říct i o zástupcích mladší generace. Kdo si kdy pustil alespoň jednu písničku kapely Priessnitz a k tomu si prohlédl kresby frontmana Jaromíra Švejdíka, musel z těch striktně černobílých kreseb s ostře čitelnou linkou okamžitě takřka hmatatelně zakusit dotek lezavě studených jesenických mlh. Je to kresba podobně přímočará, srozumitelná a přesto uhrančivá, podobně jako písničky Priessnitz. Není to jen obtížně uchopitelná avantgarda, protože tak Jaromír Švejdík neuvažuje. V tomto případě se dá jednoznačně říct, že hudba a kresba jedno jsou, což potvrzuje i sám Švejdík, krom jiného výtvarník komiksové série Alois Nebel. Na otázku, co mají společného, odpovídá, že „přetavování reality do obrazů, slov a tónů, kterému se říká rukopis. Já se v obojím snažím být minimalista, tedy s minimem prostředků dosáhnout maximálního účinku.“ Zda se cítí být spíš kreslícím muzikantem, nebo výtvarníkem, který se věnuje i hudbě, si není zcela jistý. „Obě profese se ve mně sváří, ale i doplňují. Kreslení je spíš meditativní práce mnicha v cele a hudba zase extrovertní společenská záležitost. Považuji se za takového kočkopsa.“

Zajímá mě, zda je pro muzikanta výhoda, umí-li uvažovat a přemýšlet vizuálně. Švejdík připouští, že ano. „Moje texty jsou dost vizuální, i když se v nich snažím odvyprávět příběh. Taký mi vždy jde o atmosféru, čehož jde dosáhnout hudbou snadněji. Takže když kreslím komiks, snažím se v něm slyšet hudbu.“ A zda má hudba vliv na jeho výtvarnou práci? „Asi ano, obojí je lov příběhu v temnotách duše. A taky si můžu zahrát na svých vernisážích,“ dodává Jaromír.

Trochu jinou, byť rovněž nezaměnitelnou a velmi osobitou kombinací hudby a výtvarného projevu nabízí sochař a výtvarník František Skála, který je krom jiného také autor designu interiérů v Paláci Akropolis. Ilustroval několik knih, maluje a v jeho sochařském

díle je kladen značný důraz na hravost a fantazii. Je ale také společně s grafikem Alešem Najbrtem a sochařem, malířem a vůbec dalším umělcem širokého záběru Jaroslavem Rónou členem parodického hudebního uskupení Tros Sketos. Širšímu publiku je tento trojhlavý ansámbl znám ze znělky karlovarského filmového festivalu, ale jak znalci dobře vědí, trojice skatujících postav ve shodných kostýmech se už před tím objevila v Besídkách Divadla Sklep. Podle toho také samozřejmě vypadá jejich hudební tvorba.

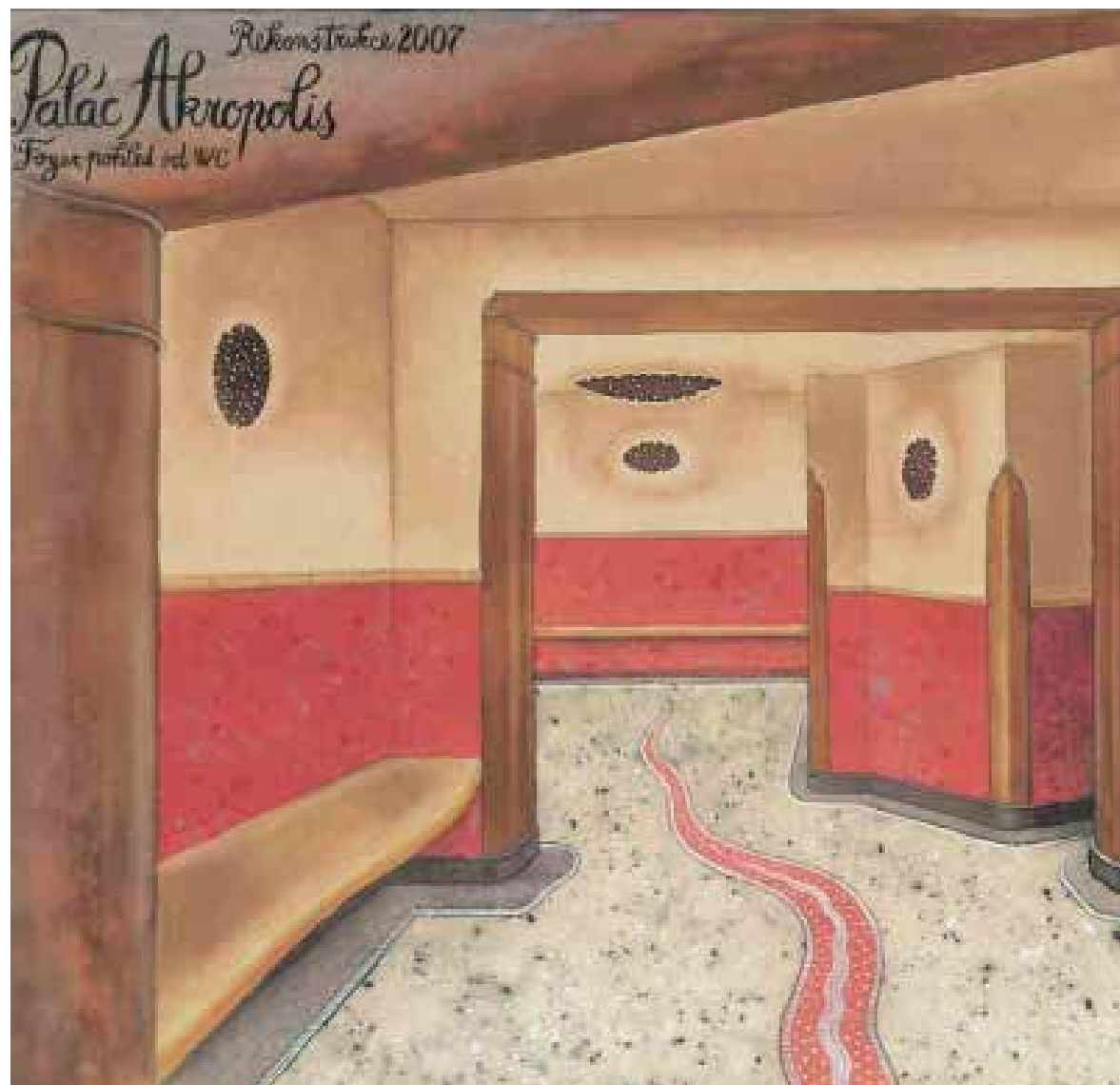
Chyby, co mají duši

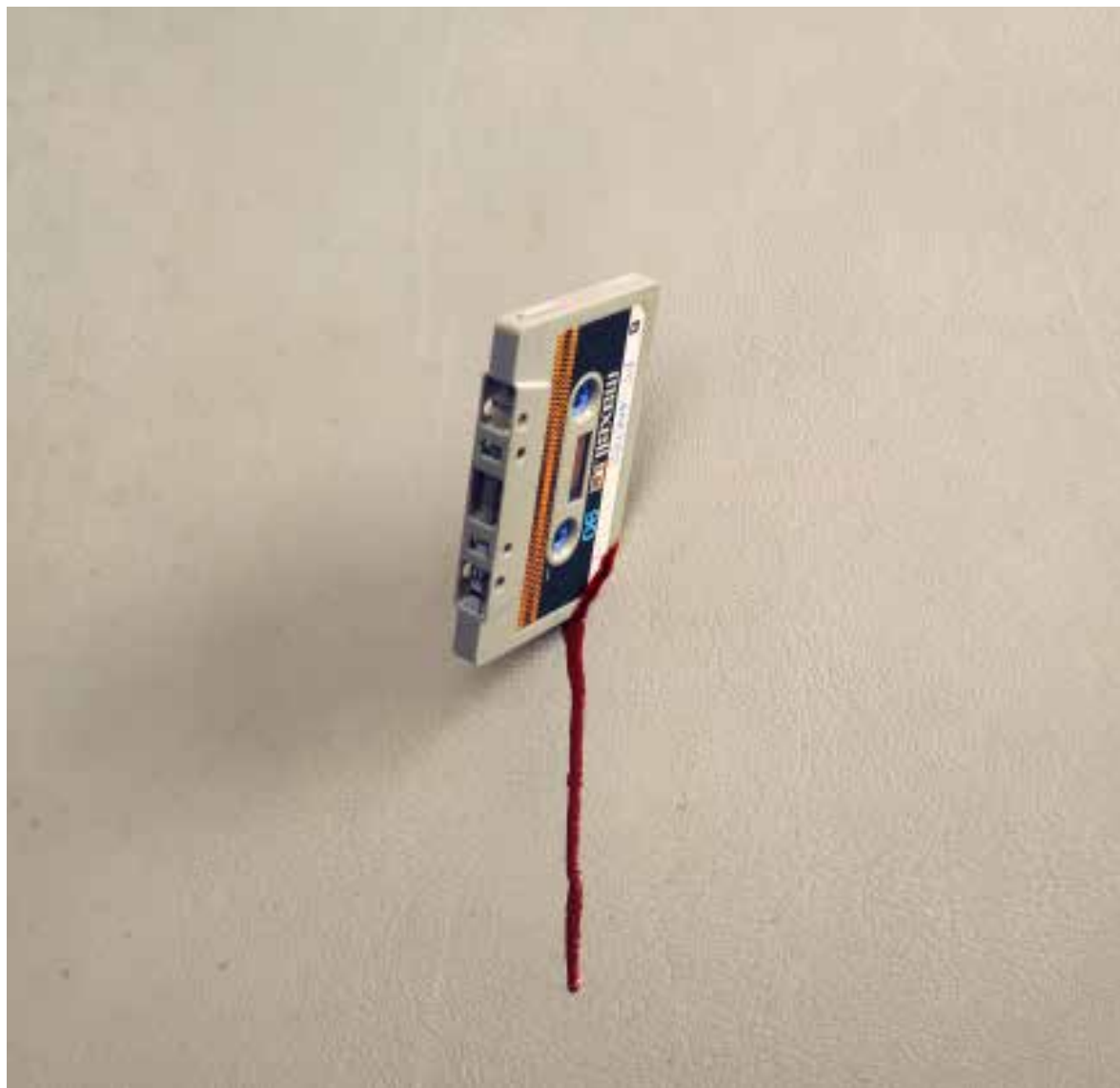
Rapper a písničkář Bourek neboli Bonus, bývalý člen kapel Ememvoodoopoká a Sporto, dnes sólista, autor ceněných alb Náměstí míru a Konec civilizace, ve svém uměleckém projevu zas propojuje hudbu s grafickým designem. A stejně jako Jaromír Švejdík vnímá Bourek propojení hudby a vizuálu velmi silně.

„Když vynechám obligátní klišé o tom, že barvy mají tóny a nástroje mají barvy a pracuje se s kompozicí a rytmem a tak dále, tak je pro mě souvislost hlavně v abstraktní zkratce, která pracuje přímo s emočním vnímáním. Jako hudebník pracuju spíš než s kompozicí hlavně se zvukem a atmosférou skladeb, i v tomhle cítím velkou souvislost mezi hudbou a grafickým designem. Jsou to zpravidla drobnosti a detaily, které tvoří celek.“

Podobně jako Jaromír Švejdík klade i Bourek ve své grafické práci důraz na čistotu a určitou strohost, kterýžto přístup vyznává i v hudbě. „Líbí se mi střídité, až minimalistické věci s důrazem na detaily, které nejsou nutně trendy a jsou spíš jemné než agresivní. Ale taky třeba práce s chybou, nedostatkem. Prostě věci, co mají duši.“

Forma se změnila, místo eruptivních a zašifrovaných undergroundových děl minulých let tu stojí futuristicky přímý a pravidelný design. Bez oné Bourkem zmíněné duše by to ale nešlo – ať už se pohybujeme v galerii, nebo v nahrávacím studiu.

Zdá se mi o magnetofonových kazetách

Rozhovor s Milanem Caisem

Jindřich Göth

Bubeník a zpěvák Tata Bojs Milan Cais se kromě muziky věnuje též výtvarné činnosti a sochařině. Je držitelem titulu MgA., který získal na AVU v Praze. Své práce vystavoval například v rámci světové výstavy v japonském Aiči a kresbami doplnil knížku Nanobook, která vyšla spolu s deskou Nanoalbum, a jejímž autorem byl baskytarista a textař Mardoša.

Považuješ se spíš za muzikanta, který se věnuje i kresbě, nebo za výtvarníka, který se kromě toho věnuje i muzice?

Už přes 25 let se věnuju obojímu s tím, že střídavě nadržuju jednomu i druhému.

Vystudoval jsem ale obor sochařství nikoliv kresbu. Nicméně můžu říct, že kresba vždy byla a bude základem všeho. Když neumíš zaznamenat nebo zhmotnit ideu v hlavě na papíře, je to špatenka.

Co má hudba a výtvarné umění společného?

Překvapivě dost, aspoň z mého pohledu. Jedno bez druhého si ve svém životě už nedokážu představit. Je i dost opravdu skvělých hudebníků, kteří studovali výtvarné školy. Například Bryan Ferry, Underworld a třeba David Bowie sem tam taky něco namaluje,

i když ten se v mládí spíš věnoval pantomimě. Obojí má tu možnost předávat prostřednictvím umělce niterné pocity. Na koncertě je reakce diváků okamžitá, u výtvarného umění je tam ten výstavní delay, což ho trochu znevýhodňuje. Navíc to není takovej adrenalin. Počínaje digitální dobou vnímám velmi podobně práce na soše nebo objektu a stavby nové písně nebo jen demáče. Líhne se to dosti příbuzně. Socha má kostru, písnička má rytmus a bpm, socha má formu, píseň má aranž, socha je odlitá do výsledného materiálu a písnička dostane mix a mastering.

Je pro muzikanta výhoda, když umí uvažovat a přemýšlet vizuálně?

Co mám na tuhle otázku odpovědět jiného než ano. A opět podotýkám, že v mém případě. Hudba má tu vý-

hodu, že je ještě abstraktnější než ten nejabstraktnější obraz. To je na ní asi nejvíc vzrušující a možná proto je schopna člověka rozplakat snadněji než obraz, plastika, dům nebo designová lampa.

Ovlivňuje tě muzika když kreslíš, nebo naopak kresba, když skládáš písničky?

Naše album *Ležatá osmička* je toho jasným příkladem. Ve stejné době vznikaly kresby i základy písniček. To byla duální práce na téže věci ve dvou různých uměleckých oborech. Sice mě bolela noha po bouračce, ale jinak jsem byl dost v pohodě.

Čemu jsi se začal věnovat dřív – hudbě, nebo kresbě?

Skoro bych řekl, že na to neumím odpovědět. Na základní škole někdy kolem pátý třídy jsem začal chodit na výtvarnou přípravu na přijímačky na střední školu a zároveň jsme s Mardošou už dost intenzivně chystali vznik *Tata Bojs*.

Jaký vliv má hudba na tvou výtvarnou práci?

V mém případě značný. Dám třeba pár příkladů. Když jsem chodil ještě na AVU jedna z mých ročníkových prací vznikla na základě poslechu symfonického zpracování Phillipa Glasse alba *Low* od Bowieho. Při poslechu alba *Nerve Net* Briana Ena jsem nakreslil abstraktní krajinu a v mých posledních objektech se objevuje magnetofonová kazeta jako symbol hudby mého dospívání.

ŽIŽKOV SOBE 2013

- 01 / Traffic Dance Art
- 02 / Dětský indiánský den, Pražanka
- 03 / Parukářka Ska fest
- 04 / Euroconnections - Malalata Sound System, Parukářka
- 05 / KUBB, tradiční švédská hra, Parukářka
- 06 / Parukářka Ska fest
- 07 / Squadra Sua - Bomberos, Palác Akropolis

autor: Dimir Šťastný a Pavel Rydl

02

03

04

05

06

07

Femme Fatale: Nová koncertní série výrazných ženských talentů

redakce

Nová koncertní série Femme Fatale bude v české premiéře v Praze představovat výrazné ženské hudební talenty. Na koncept nového projektu jsme se zeptali jeho dramaturgyně Petry Ludvíkové.

Čím budou koncerty v rámci nové koncertní série „Femme Fatale” pro publikum jedinečné?

„Femme fatale” to je žena s nadpřirozenou schopností, žena, která dokáže osudově okouzlit své okolí.

Klubová noc plánuje představit publiku současné hudební podoby tohoto klasického archetypu, navíc v české premiéře.

Kdy a kde budou koncerty v rámci koncertní série probíhat?

První koncert švédské zpěvačky Anny von Hausswolff proběhl letos na jaře v kině Aero, další program je naplánován v Akropoli, ale v budoucnu se Femme Fatale zřejmě objeví i na dalších pražských scénách.

Kdo se představí českému publiku na podzim 2013?

Na podzim máme potvrzené dva koncerty v Paláci Akropolis. 11. října vystoupí v Praze poprvé se svou vlast-

ní tvorbou Mélanie Pain, přední zpěvačka známé francouzské skupiny Nouvelle Vague. 22. října se představí na stejném pódiu Ane Brun, jedna z nejvýraznějších severských zpěvaček, která na rozsáhlém turné oslaví 10 let působení na hudební scéně. Za tuto dobu stihla vydat šest studiových alb, posbírat tři norské Grammy nebo hostovat na albech Petera Gabriela či Koop.

Můžeme se na další koncerty těšit také v příštím roce? Koho plánujete přivést?

Projekt bude určitě pokračovat i v příštím roce, ráda bych představila například kritikou oceňovanou nigerijsko-americkou umělkyni Iyeoku, která se řadu let věnuje zpívané poezii nebo zajímavé švédské folkové duo First Aid Kit, které tvoří sestry Johanna a Klara.

Mélanie Pain vystoupí v Paláci Akropolis 11. října, Ane Brun 22. října 2013.

Ane Brun: Od buskingu k hitům

Karel Veselý

Na severu Evropy už platí za stálíci hvězdného nebe, zbytek Evropy i svět už k sedmatřicetileté norské zpěvačce Ane Brun také pomalu nachází cestu. Českému posluchači se výjimečná písničkářka obdařená uhrančivým hlasem představí vůbec poprvé 22. října v Paláci Akropolis. Bude třetím hostem nové koncertní série Femme Fatale.

Ane Brun se narodila do umělecké rodiny, ale místo jazzu, který vyznávají její matka i mladší sestra – obě úspěšné hudebnice – ji lákaly jednoduché folkové písničky s kytarou. Hrála je na ulicích Barcelony, když dva roky žila ve Španělsku a v stejném duchu se nesl i její debut *Spending Time with Morgan*, s nímž v sedmadvaceti letech vstoupila na hudební scénu. Jazz, soul či vlivy alternativního rocku začaly do její hudby pronikat později – se zvukově bohatší kolekcí *A Temporary Drive* získala svoji první norskou Grammy a následné album *Duet* natočené se spřátelenými hudebníky z celého světa bylo dvakrát platinové.

Bolestné album o rozchodech *Changing of the Seasons* jí otevřelo dveře do světa a výrazně zabodovala hlavně s coververzemi *True Colors* (Cyndi Lauper) a *Big in Japan* (A-Ha), které zazněly v reklamách. Také

zazpívala na deskách švédských nu-jazzových hrdinů Koop a v roce 2009 zastoupila Kate Bush na nové verzi duetu *Don't Give* z alba Petera Gabriela *New Blood*. S britskou legendou pak odjela i následné světové turné. Pozici jedné z nejpopulárnějších zpěvaček v rodném Norsku i Švédsku, kde od roku 2001 žije, stvrdilo album *It All Starts With One*.

Ane Brun se za deset let od svého debutu etablovala v popovou instituci, která točí kritikou i fanoušky oceňovaný dospělý pop, jenž si žije vlastním životem mimo žebříčkové trendy. Kromě kariéry stíhá vést i vlastní label *Balloon Ranger* či se angažuje v environmentálních kauzách. Palác Akropolis v říjnu navštíví všestranná umělkyně, kterých je v dnešním popu jako šafránu.

Ane Brun vystoupí v Paláci Akropolis 22. října 2013.

Jsem ráda, že vrchol mé kariéry je teď

Karel Veselý

Sever Evropy se může pochlubit zdánlivě bezednou zásobou hudebních talentů. Čím to je, že odtud přichází tak zajímavá hudba?

Ane Brun: Nejste první, kdo se mě na to ptá, ale uspokojivou odpověď jsem pořád nenašla. Můžu jen hádat, že je za tím kombinace skvělé znalosti západní populární hudby a angličtiny a také sebevědomí, které nám nechybí po obrovských úspěších několika severských či švédských interpretů. A také v tom určitě hraje roli tma a chladné zimy, kdy se musíme bavit zavření doma, k čemuž je hudba velmi ideální.

Nějakou dobu jste se živila jako pouliční umělec. Pomohla vám tato zkušenost nějak v hudební kariéře? Neřekla bych. Ale bylo to poprvé, co jsem stála s kytarou před úplně cizími lidmi a překonat trému pro mě byla velká výzva.

Nedávno jste vydala kompilaci Songs 2003-2013 shrnující vaši dosavadní kariéru. Když se ohlédnete za tou dekádou a něco, jaké by byly nejzásadnější body této cesty?

Dosud nejvíce naplňujícím momentem mé kariéry bylo psaní a natáčení poslední desky It All Starts With One

a následné koncertování. Jsem vážně ráda, že můžu za vrchol své kariéry považovat něco, co dělám teď a ne něco, co se stalo před deseti lety.

Jak se na přípravě vaší poslední desky podepsala spolupráce s Peterem Gabrielem?

Určitě to ovlivnilo způsob, jakým jsem desku nazpívala. Od té doby jsem začala pracovat s různorodějšími hudebními styly a používat svůj hlas ve zcela nových polohách. A taky mě to naučilo být statečnější a stát si za svým, což je něco, co Peter Gabriel vždýcky dělal.

Aktivně se účastníte různých enviromentálních projektů a organizovala jste třeba koncert, který měl upozornit na nebezpečí změny klimatu. Jak moc důležité místo mají tyto aktivity ve vaší kariéře? Cítíte se být hudebnicí-aktivistkou?

Politika a ekologie mě zajímají jako člověka. A díky své roli jako umělce mohu se svými názory zasáhnout spoustu lidí. Je na svědomí každého umělce, jestli se rozhodne mluvit o palčivých tématech nebo ne. Pokud ano, pak nám k tomu naše tvorba dává skvělou příležitost.

Díky za rozhovor.

Mélanie Pain: Prudce elegantní, koupelnový šanson

Ondřej Formánek

Budete ji možná znát jako jednu z těch mladých Francouzek z Nouvelle Vague, populární skupiny, která hraje punkové a novovlnné šlágry v „koktejlovém“ aranžmá lehkonohé bossa novy. Mélanie mezi nimi vyniká schopností zazpívat starou uřvanou vypalovačku jako koupelnový šanson, jako by si pološeptem prozpěvovala v dlouhé zadumané chvíli ve sprše či před zrcadlem. Je v tom podobná bezprostřednost a přirozenost. Vedle nich má ovšem tahle bývalá studentka politologie ještě obrovský muzikální cit a charisma.

Když v ní po pěti letech intenzivního koncertování s Nouvelle Vague uzrálo rozhodnutí nezůstat jen hlasem v kapele, která předělává cizí hity, a zanechat po sobě v pop music také nějaký podpis, vydala sólové album stylově nazvané My Name. Hudebně to nebylo až tak daleko od Nouvelle Vague. Sice žádné coververze cizích skladeb, ale písničky to byly lehké jako vinný střih, průhledné, ale zase ne přeslazené, nic, po čem se hloupne. Ve francouzských lodičkách proplula inteligentní pop music, folkovým písničkářstvím i trochou alternativního rocku takové PJ Harvey. Všechny texty na albu si Mélanie napsala sama, část v angličtině, část ve francouzštině a bylo zřejmé, že jí v obou jazycích nechybí jiskra slovního talentu.

Kvůli druhému sólovému albu se dokonce přestěhovala z Paříže do Manchesteru. Prý protože ho už dávno miluje. Odejít ze sladké Paříže do upadajícího průmyslového města připadalo místním jako výstřednost. Přeneseno do českých poměrů, je to jako by se Pařížanka přestěhovala do Chomutova. Protože ho už dávno miluje.

„Lidi se mě ptali, jestli jsem se náhodou nezláznila,“ komentuje celou věc Mélanie v jednom rozhovoru. „Ale já jsem děsný fanoušek Morrisseyho a The Smiths a celé tohle město má hrozně bohatou hudební historii.“

Mélanie se do Manchesteru přišla hledat. A zřejmě něco našla, protože tentokrát si celé album složila sama, vymyslela ho od první noty na malém starém dětském syntáku Casio a vybrnkala na ukulele. Album vyšlo letos na jaře. Jmenuje se opět stylově – Bye

Bye Manchester. Je hrubší, električtější, smyslnější a celkově vyzrálejší než debut. Možná je to i tím, že podle Mélaniina talentu a onoho manchesterského genia loci se na jeho výsledné podobě podepsal i renomovaný producent Albin de la Simone, který pracoval mimo jiné s Vanessou Paradise, ale taky třeba s Iggy Popem. Hned první skladbu 7 ou 8 Fois, žene energický kytarový riff jako od Pixies a taková Black Widow zní jako píseň, kterou zapomněl Nick Cave před lety pod barovým stolem. Jistě, jistě, i tenhle pokrok zůstává v mezích zákona oddechové pop music ze šantánu pro chytré publikum. Tady se nedrásá, všechny ty odkazy na rozervaného Morrisseyho a temné stíny a špinavé zvuky jsou ve výsledku harmonickou součástí útěšné nostalgické retro-nálady. Nicméně, pořád je to víc než jen hudební dekorace do designových kaváren. Mélanie si totiž z Nouvelle Vague zaprvé odnesla smysl pro hravou nadsázku a vtip, kterou tu ladnou chladnost pop-music trochu shazuje, a zadruhé – a především – vším prostupuje ta její charismatická bezprostřednost. A ta pochopitelně nejvíc vyniká naživo. „Na koncertech písničky nezpívám. Hraju je tam jako herec,“ slibuje Mélanie. Můžete se o tom přesvědčit, když si pustíte na YouTube její londýnské vystoupení s živelnými romskými jazzmany Budapest Bár nebo když se zastavíte na jejím koncertě v Paláci Akropolis.

**Koncert Mélanie Pain se koná v Paláci Akropolis
11. října 2013.**

Natacha Atlas: Příběhy z konce Kadidlové stezky

Tomáš S. Polívka

Natacha Atlas propojuje hudbu Blízkého východu a Evropy s podobnou poetikou, s jakou pradávné karavany vezoucí z Arábie vonný náklad kadidla, myrhy a koření zprostředkovávaly kontakt sousedních kultur. Koncertem 1. listopadu v Paláci Akropolis bude fenomenální belgická zpěvačka s arabsko-anglickou krví pokračovat ve své pouti k akustické muzice, ale představí se v trochu jiné náladě než během předchozích návštěv.

Natacha Atlas dávno přesáhla nálepku „hlas Transglobal Underground“ a v posledních letech se vymaňuje také ze škatulky etnických tanečních fúzí. Cestu od elektronických beatů k akustické hudbě zahájila albem Ana Hina (2008), vystavěném převážně na cover-verzích písní libanonské zpěvačky Fairuz a legendárního egyptského pěvce a herce Abdela Halima Hafeze. Projekt natočený ve spolupráci s The Mazeeka Ensemble opakovaně předvedla i na našich pódiích.

V repertoáru zatím poslední desky Mounqaliba (2010), který bude tvořit základ listopadového koncertu, ovšem zašla Natacha Atlas ještě dál. Se Samym Bishaiem, egyptsko-anglickým houslistou, spoluautorem většiny písní a také životním partnerem, důkladněji promíchala arabské postupy se „západním“ písničkářstvím, prvky jazzu i odkazem evropské klasiky. A aby těch vlivů nebylo málo, jako jeden z inspiračních zdrojů jí posloužil také indický básník, hudebník a malíř Rabindranath Tagore.

Ale nenechejme se mýlit. Poklidně poslechová, poetická poloha a jazzující či klasicizující aranžmá, v koncertním provedení napsaná pro osmičlenný ansámbl, neznamenají zkrocení Natachina temperamentu. Taneční výzvy akorát pro tentokrát evokují spíše velebné víření dervišů než trans kosmopolitních londýnských klubů. Spíše tajemné, košaté příběhy z konce Kadidlové stesky na pomezí kultur než rychlé zprávy globálního elektronického věku.

Natacha Atlas vystoupí jako druhá hvězda příznačně pojmenované koncertní řady Top of the World, kterou letos v únoru zahájila úspěšná česká premiéra projektu Deep Forest.

**Koncert se uskuteční v Paláci Akropolis
1. listopadu 2013.**

EuroConnections: Melancholický elektronický pop Cascadeur a Borise Carloffa

Karel Veselý

Listopadové EuroConnections v Paláci Akropolis svedou dohromady dva hudebníky, kteří se nebojí propojit intimní elektronickou hudbu s velkými emocemi popu. Na české straně stane studiový génius Boris Carloff, který si za svůj loňský debut *The Escapist* odnesl cenu hudebních kritiků Apollo. Zahraničním hostem večera pak bude 25. listopadu maskovaný hudebník Cascadeur, jehož melancholické písničky postavené na syntezátorech navazují na to nejlepší z francouzského elektronického popu posledních patnácti let.

V bílé motocyklistické helmě, pod níž na pódiu skrývá svoji tvář, vypadá Alexandre Longo alias Cascadeur jako bratranec úspěšnějších kolegů Daft Punk. Není to srovnání úplně od věci, stejně jako pařížští roboti či krajané Air a Sebastien Tellier umí i on polidštit chladné zvuky syntezátorů a stvořit z nich cosi velmi lidského a jímavého. A vůbec nevadí, že za chromovanými skly brýlí nejsou vidět jeho oči, melancholie písni totiž promlouvá sama za sebe. Pak je tu taky jeho hlas – křehký,

androgynní a zranitelný, jenž kdosi popsal jako „hudební obdobu chození po napnutém laně“. Proto Cascadeur – akrobat na hraně života a smrti, který si je vědom toho, že stačí jeden chybný krok a všechno skončí.

Rodák z městečka Metz hrál od dětství na klavír a na konzervatoři vystudoval obory vážná hudba a jazz. Cascadeur se zrodil před devíti lety, nicméně větší průlom přišel až v roce 2008, kdy získal ocenění kulturního týdeníku *Les Inrocks* pro nastupující talenty. Po EPčce z listopadu 2010 debutoval v následujícím roce s deskou *Human Octopus*, kolekcí křehkých skladeb, které zní jako kdyby Eric Satie přicestoval do naší současnosti a začal skládat hudbu na syntezátorech. Při své pražské premiéře už ale bude Cascadeur hrát i materiál ze srpnového alba *Ghost Surfer*, báječného popového kaleidoskopu nálad, na němž hostují i Stuart A. Staples z *Tindersticks*, členové indie-rockové kapely *Midlake* a nebo belgická sopranistka *Anne-Catherine Gillet*.

Stejně jako Cascadeur se ani český zástupce listopadových EuroConnections – multiinstrumentalista a zpěvák Boris Carloff – nestydí za hitové ambice svých písní, jeho hudba si ale zároveň uchovává velmi osobní rozměr, který navíc zesiluje soulem nasáklý vokál. Carloff v sobě ale také nezapře studiového mága, producerského perfekcionista, který se proslavil prací na deskách domácí hudební špičky od Sunshine, přes A Banquet až ke Kryštof. Ještě předtím ale v polovině minulé dekády jako Palm Beats vydával sofistikovaný broken beat na respektovaných zahraničních labelech (londýnský Tracktion, tokijský Nuro), skládal hudbu k televizním seriálům či rozhlasovým hrám a působil v projektu K-Not Photogenic.

Nic z toho ale nemohlo fanoušky připravit na jeho loňské album *The Escapist*, které míchá intimní elektronické písničkářství vycházející ze soulu a r'n'b se sofistikovanými beaty a rozmáchlými barokními aranžemi. Originální nahrávka si po zásluze odnesla ocenění kritiků Apollo za nejlepší desku roku 2012 i čtyři nominace na ceny Anděl, z nichž dvě Carloff také proměnil. Deska, kterou Carloff natáčel s bubeníkem Doughtem Yowellem (Suzanne Vega) či zpěvákem Ghetto Priesttem (Asian Dub Foundation, Massive Attack) se letos v květnu dočkala i mezinárodní distribuce a Carloff vyrazil s nově sestavenou kapelou na turné.

21. listopadu v Paláci Akropolis potvrdí Boris Carloff a francouzský host Cascadeur na večírku EuroConnections, že elektronická hudba tepe lidským srdcem.

Nicola Conte opět přitaneččí v rytmu bossa novy

Jakub Pech

Pro fanoušky moderního tanečního jazzu je jistě dobrou zprávou, že na konci října přijede v rámci programu Euroconnections italský kytarista a producent Nicola Conte se svým Combem. Posluchači si na jeho návrat do Prahy museli počkat téměř pět let; v lednu roku 2009 odehrál strhující koncert, na který se ještě dlouho vzpomínalo, právě v Paláci Akropolis.

Nicola Conte si získal věhlas díky svému přístupu, jakým zmodernizoval populární jazzové žánry šedesátých a sedmdesátých let. Čerpá tak inspiraci z latinsko-amerických odnoží, jazzových standardů či filmových melodií a šikovně na ně roubuje současný zvuk. Jako DJ a producent tak činil už od konce devadesátých let, a to ve svém rodném městě Bari, v rámci volného uskupení Fez Collective. Na mezinárodní hudební scénu ale vtrhl už coby sólista v roce 2000 se singlem Bossa Per Due, který se dočkal řady remixů a nemohl chybět ani na Conteho první dlouhohrající desce Jet Sounds (2002). Snad aby nezapadl do vod „easy listening“ žánrů, natočil v roce 2004 album s výmluvným názvem Other Directions, navíc na vyložené tradičním a uznáva-

ném labelu Blue Note. Když byl Nicola Conte v Praze naposledy, zrovna propagoval posluchačsky více než vstřícnou desku Rituals (2008). V té době už byl nejen na italské scéně velkým zvířetem, a tak si mohl na natáčení přizvat v podstatě koho chtěl.

A v duchu příjemně poslouchatelné hudby pokračoval i v posledních letech. Důkazem jsou nahrávky The Modern Sound of Nicola Conte – Versions in Jazz-Dub (2009) a pozitivní energií vyložené přetékající Love & Revolution (2011). S těmi, kteří dorazí na koncert, se Nicola Conte s kapelou o tuto energii jistě rád podělí.

**Nicola Conte s Combem vystoupí v Paláci Akropolis
31. října 2013.**

Zenová hudba značky mü-nest

Karel Veselý

Řecké písmeno mü (čteno <my>), které dalo jméno malajskému vydavatelství mü-nest, odkazuje k zenovému termínu prázdnoty, jejímu pochopení a následnému osvícení. V jejím „hnízdečku“ se soustředí pozoruhodné hudební projekty, které kreativně pracují s průnikem ambientu a elektronického popu. Na večírek Music Infinity dorazí 27. září Flica a Hior Chronic.

Jednatřicetiletý Euseng Seto alias Flica z Malajsie se od poloviny nulté dekády specializuje na kutilskou laptopovou elektroniku, která je tak intimní jako kdyby ji nikdo další už ani neměl slyšet. Stejně jako celý label mü-nest má Flica blízko k Japonsku. Důkazem je název jeho letošního EP Dance Dance Dance, které pojmenoval po románu Haruki Murakamiho. „Hrozně se mi líbí osamělí hrdinové Murakamiho románů, kteří se dostávají až na samu dřeň lidské existence. Čtení jeho románů mi pomáhá dozvědět se hodně i o mě samotném,“ říká Flica, jehož poslední album zní jako kdyby se rytmická linka Boards of Canada potkala s atmosférickými kompozicemi Sigur Rós.

Druhý zástupcem agilní značky mü-nest bude řecký hudebník Hior Chronic, který má mnohem blíže k minimalismu a moderní vážné hudbě než Flica. Jeho delikátně krásné skladby vesměs stojí na zvuku klavíru, k němuž se dle potřeby přidávají elektronické zvuky, smyčce a nebo třeba hrací skříňky. Chronic dlouho pracoval pro rozhlas a psal do novin, hudbě se začal naplno věnovat až po třicítce a debutoval teprve před třemi lety s I'm a Tree. „Celé ty roky byly jako příprava. Studoval jsem hudbu a pak jsem začal mít pocit, že bych ji mohl začít dělat částečně

i jako terapii. Ale pořád se snažím zůstat i pokorným posluchačem, který se chce co nejvíc dozvědět,“ říká.

Druhá deska Unspoken Words z roku 2011 odhaluje nejen jeho talent pro kouzelné melodie a křehkou atmosféru, ale i cit pro to najít vhodné spoluhráče. Mezi nimi jsou vokalistka Natalia „Tba“ Beridze či kytarista Takeshi Nishimoto (I'm Not A Gun) – známí z koncertů na Music Infinity – nebo Roger Doering z Dictaphone. „Rád pracuji s jinými hudebníky, obzvláště s těmi, s nimiž cítím nějakou osobní spojitost nebo dokonce přátelské pouto. Ve studiu trávím dlouhé hodiny sám a někdy mám pocit, že se jen tak plavím oceánem na malém člunu. Spolupráce s jinými hudebníky je jako nechat je na tuto loď nastoupit,“ říká Hior Chronic, který svoji lásku k hudebním kolaboracím potvrzuje i na albu Vanishing Mirros svého nového projektu Pill-oh, který tvoří s řeckou zpěvačkou Zinovia. Deska míchající moderní vážnou hudbu s ambientem vyšla na dalším agilním singapurském labelu Kitchen.

Poslední Music Infinity v roce 2013 (mü-nest showcase s projekty Flica, Hior Chronic) se odehraje 27. září 2013 v Paláci Akropolis.

Andělové na Nebi nad Berlínem

„Andělé mají ze sochy anděla přehled o dění ve městě.“

(citace z filmu Nebe nad Berlínem)

„Takový pocit jsem měl během několika návštěv Berlína, které jsem podnikl v roce 2011 a 2012 a tak jsem se rozhodl, že začnu na tom velkém berlínském nebi anděly hledat. Nebe nad Berlínem se neustále mění, někdy září, jindy je temné, ale vždy je svobodné a plné andělů,“ říká Jiří Vančura, autor výstavy Nebe nad Berlínem.

Jiří Vančura se narodil v roce 1962 na severní Moravě v Budišově nad Budišovkou. Během studií na gymnáziu si pořídil první zrcadlovku Zenit TTL. Poté podnikl

první fotografické pokusy ve fotokomoře, které si během let několikrát zopakoval. Po absolvování stavební fakulty na ČVUT v Praze a po povinné vojenské službě odešel se svou ženou do Litoměřic. Výrazněji se o fotografii začíná zajímat až s nástupem digitální techniky. V roce 2007 vstupuje do fotoklubu Fotoarch-Kalich, jehož členem je dodnes.

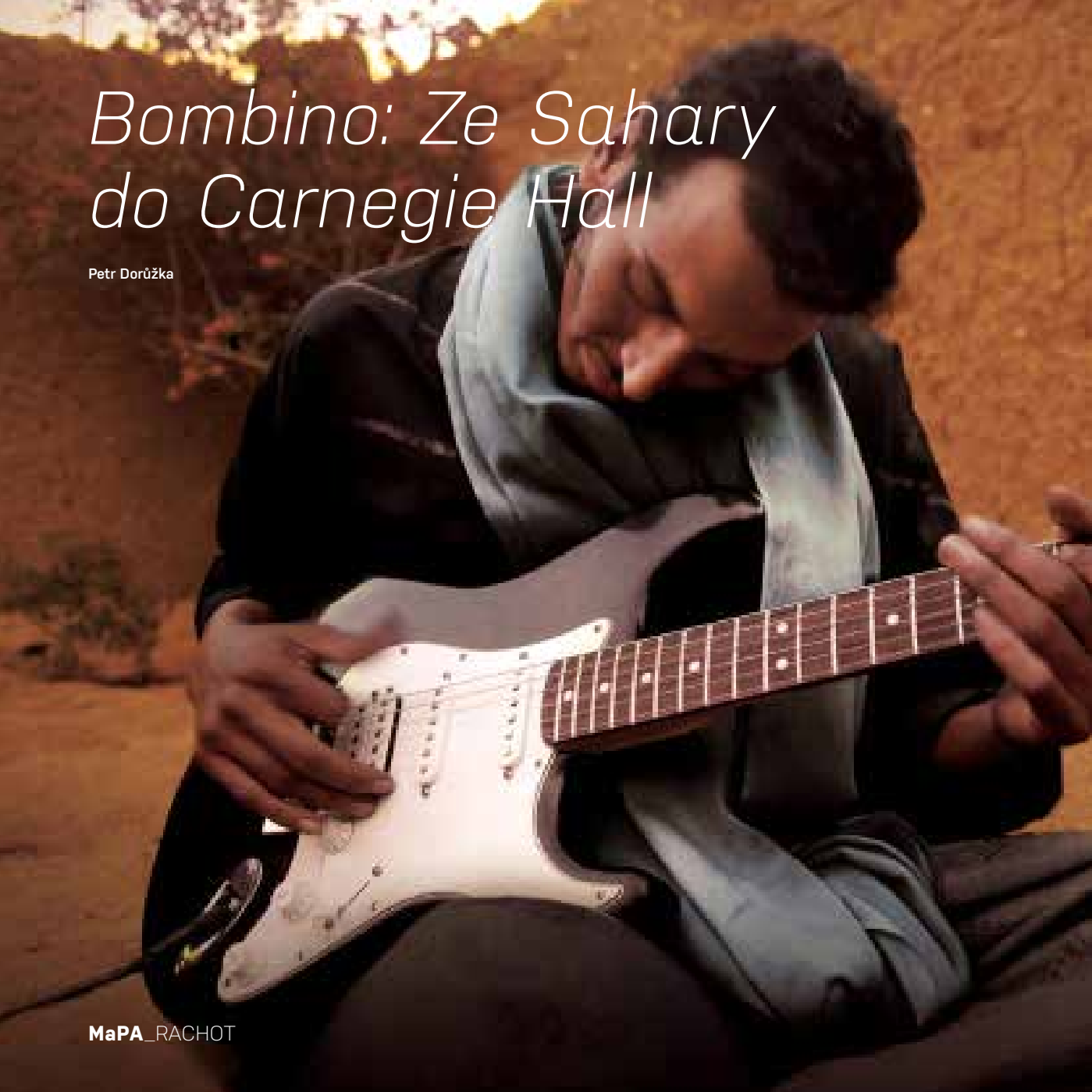
**Výstava proběhne v předšálí Paláce Akropolis
od 2. prosince 2013 do 5. ledna 2014.**

Bombino: Ze Sahary do Carnegie Hall

Petr Dorůžka

MaPA_RACHOT

Africká hudba uniká z vyjetých kolejí, které ji v předchozích dekáдах propojovaly výhradně se specializovaným publikem. Potvrdilo to několik letošních alb, která vznikla pod dohledem věhlasných rockových producentů.

Tak například, malijská zpěvačka Rokia Traoré, která v červenci vystoupila na Colours of Ostrava, natočila své nové album *Beautiful Africa* s Johnem Parishem, častým spolupracovníkem PJ Harvey. Howard Bilerman, bývalý bubeník úspěšné kanadské skupiny Arcade Fire, dodal průrazný rockový zvuk albu dalšího malijského umělce, Bassekou Kouyate, aniž by je ochudil o africký kolorit. Hranice, které v minulosti africkou hudbu uzavíraly do ghetta zvaného world music tají jak arktické ledovce, což dokumentuje i nové album kytaristy z Nigeru, známého jako Bombino. Jeho novinka s příznačným názvem *Nomad* totiž vznikla v americké hudební metropoli Nashville, producentem je čerstvý držitel Grammy Dan Auerbach, vydavatelem značka Nonesuch, pro kterou nahrává Iva Bittová i Kronos Quartet. Bombinovým žánrem je hudební novotvar známý jako pouštní blues, tedy propojení elektrických kytar s hudbou kočovníků ze Sahary.

Na rozdíl od jiných, uměle vytvořených fúzí se ale jedná o zcela přirozený proces. Přechod od tradičních nástrojů k elektrickým kytarám byl pro mladou generaci ze Sahary docela snadný. I když jejich domovská města či oázy jsou od civilizace zcela odříznutá, řada z budoucích muzikantů strávila mládí v uprchlických táborech, kde měli snadný přístup k západní kultuře. Tak například, Bombino jako školák sledoval videozáznamy s Jimi Hendrixem či Markem Knopflerem.

Bombino i další ikony pouštního blues – včetně slavné skupiny Tinariwen – patří k původně kočovnému etniku Tuaregů, které obývalo severní Afriku i Saha-

ru dávno před invází Arabů. Tuaregové byli proslulí jako vůdci karavan i válečníci. Tak například v době středověkých afrických říší, které bohatly z obchodu se solí a zlatem napříč pouští, chránila město Gao takzvaná Saharská garda čítající 24 000 Tuaregů. Na pád koloniálního systému před 50 lety ale Tuaregové doplatili. Jejich teritorium bylo rozparcelováno nově vytvořenými hranicemi, stali se podobně jako Romové, Laponci či Kurdové národem bez státu. Když roku 1990 vypuklo jejich první povstání, Bombino byl nucen s rodiči uprchnout do Alžírska. Odbojný Tuareg se pro své cíle snažil využít i bývalý libyjský diktátor Kaddáfí, který je cvičil ve vojenských táborech a rekrutoval do armády. Skupina Tinariwen například vznikla z rebelů, kteří se rozhodli vyměnit samopaly Kalašnikov za elektrické kytary.

Po návratu do Nigeru dostal Bombino od svého strýce první kytaru a začal se živit tím, že jako kuchař i hudebník doprovázel turisty na výletech do písčiny dun. První album natočil prý ve vyschlém říčním korytě v nigerském buši. Po desítkách skupin, které inspiroval příklad Tinariwen, a které se jim věrně podobají, je Bombino první velkou sólovou osobností pouštního blues. Jeho image věrně zapadá do rodokmenu kytarových rebelů. Hudební jazyk svých rockových i bluesových předchůdců Bombino obohatil o typicky úsečné ornamenty s příchutí Sahary. V létě vystoupil na dánském megafestivalu Roskilde, v prosinci plánuje koncert v newyorské Carnegie Hall.

V Paláci Akropolis vystoupí 5. září 2013.

Lo Cór De Plana: Polyfonie jako hudební fikce

Petr Dorůžka

Znalci evropských tradičních stylů si polyfonii – tedy archaický způsob vícehlasého zpěvu – spojují obvykle s Korsikou či Sardinii. Ano, právě na těchto izolovaných ostrovech se dochovaly staré zvyky i kulturní artefakty, které na evropské pevnině vytlačila civilizace.

Sbor Lo Còr de la Plana vznikl v Marseille, v bohémské čtvrti nad přístavem, v minulosti známé pod oksitánským jménem La Plana. V historicky známé době se tu sice polyfonie nepěstovala, ale zato se tu dochovala řada písní, která byly určeny pro jeden hlas. Když se jich chopila parta mladíků vedená Manu Theronem, zvažovali, jak je propojit se současným hudebním jazykem. Aktualizovat je pomocí syntezátorů či elektrických kytar jim nepřišlo zrovna nejoriginálnější. Theron strávil několik let v Alžírsku a Bulharsku a tak věděl, jakou energii dodá hudbě rytmus. Se svými kolegy tedy posunul písně ze starých zpěvníků do rapperského tempa a jako doprovod zvolil frenetické výkřiky, dupání, tleskání a tamburíny. Aniž by to plánoval, vytvořil tak novou podobu polyfonního zpěvu. Koncerty skupiny graduji s osudovou nevyhnutelností berberských rituálů severní Afriky, s nimiž se Theron setkal během svého dospívání: „Spolu s bratrem a otcem jsem žil v Alžírsku dva roky, mám na tu dobu spoustu příjemných vzpomínek. Také jsem tam absol-

voval první lekce perkusí. Otec si najal hospodyně, ta byla sice negramotná, ale uměla zpívat a bubnovat. Alžírsko ze mě udělalo to, čím jsem teď.“

Repertoár Lo Còr de la Plana je výhradně v oksitánštině, jazyce středověkých trubadurů, jímž se v Marseilli mluvilo ještě před 100 lety, témata skladeb čerpají i z místního podsvětí. „Na naše poslední album jsem vybíral z tradičních textů z jižní Francie ty, které jsou protestem proti autoritě,“ říká Manu Theron. „V Marseille byly často namířené proti útlaču, který přicházel z mocenského centra zeměpisně i kulturně značně vzdáleného, což je koncept nepříliš vzdálený sicilské Mafii, která se také vzpírá státní moci a vytváří si vlastní zákony. Marseillská mafie se jmenuje Le milieu, což znamená prostředek, a je napojena na Korsiku, Itálii, i severní Afriku.“

**Lo Còr de la Plana vystoupí v Paláci Akropolis
28. září 2013.**

Garifuna Collective: Nahnali by strach i Pirátům z Karibiku

Petr Dorůžka

Hudební příběhy mohou být stejně poutavé jako ty nejlepší dobrodružné romány. Roku 1635 ztroskotaly u karibského ostrova Sv. Vincent dvě španělské lodě s otroky z Nigérie. Trosečníci prý nějakou dobu válčili s Kariby, místními Indiány, ale nakonec se smířili a rasy se promísily.

Potomci Karibů a Afričanů jsou dnes známí jako Garifunové. O čtyřicet let později ztroskotala u Sv. Vincenta další otrokářská loď, na ostrov navíc připlouvají uprchlí otroci z Jamajky. Vedle Garifunů se tu usazují francouzští osadníci, ale když se ostrova zmocní Britové, dochází ke konfliktu. Pro otrokářský režim je přítomnost svobodných obyvatel černé pleti nepřipustná. Britové tehdy dovolili zůstat jen světlejším Garifunům, zatímco 4000 nejafričtější vyhlížejších míšenců je deportováno na ostrov Roatan u pobřeží Hondurasu. Ale ani ten nebyl konečnou destinací, španělští kolonisté potřebovali pracovní síly, Garifuny převezli na pevninu, někteří z nich dokonce sloužili v armádě. Dnes žijí v Guatemale, Hondurasu a především v Belize. Tento maličkatý stát je jedinou stredoamerickou zemí, v níž je oficiálním jazykem angličtina. Po získání nezávislosti v roce 1981 vznikla v Belize řada nových kapel, které spojily místní rytmy s elektrickými kytarami a vytvořili styl známý jako punta-rock.

Jazyk, hudba i zvyky Garifunů se v průběhu staletí staly ohroženými druhy. Roku 2001 je Unesco připisuje na seznam „nehmotného dědictví lidstva“. Pobřeží Belize se svými lagunami a korálovými útesy představuje navíc turistický ráj. Zviditelňování garifunské kultury provázela kuriozní příhoda. Roku 2005 plánují hollywoodské ateliéry další pokračování filmu Piráti z Karibiku s Johnnym Deppem v roli piráta Jacka Sparrowa. Na pobřeží se chystá opulentní kanibalská hostina, uprostřed filmu domorodci vychloubavého piráta zajmou a opečou na rožni. Národní rada Garifunů v Belize protestuje: „Kanibalismus je mýtus, obrana národní suverenity je legitimní věc. Naši předkové byli především stateční válečníci a léta vzdorovali Britům, nejlépe vybavené armádě na světě.“

Život Garifunů je propojen s mořem, což se promítá i do jejich hudby, k jejich typickým nástrojům patří perkuse z želvích krunýřů. Zpěvák Andy Palacio a jeho producent strávili pět let přípravou alba Watina, které proslavilo hudbu Garifunů v mezinárodním měřítku. Oba tvůrci převzali na podzim 2007 v kongresovém paláci Fibes v Seville cenu veletrhu Womex a odehráli nezapomenutelný koncert. Uprostřed podia stál Palacio s kytarou, s jeho bílou košilí ostře kontrastovala černá pleť, temným odstínem daleko bližší Afričanům nežli světlejší pokožce dnešních amerických černochů. Vedle sólové kytary, baskytary a pestrého sortimentu garifunských perkusí Palacio navíc doprovázely dvě zpěvačky. Obě svojí živelnou bezprostředností působily, jako by si odskočily z banánové plantáže, ale ta majestátnější z nich dává svým oblečením jednoznačně najevo svůj postoj. Horní část jejich šatů je žlutá, dolní bílá a černá, což jsou národní barvy Garifunů. Černá je spojuje s Afrikou, bílá znamená mírumilovné úmysly a žlutá reprezentuje nejen karibskou národní plodinu kassavu, ale též prosperitu.

Tři měsíce po koncertě přichází šokující zpráva: Andy Palacio náhle umírá ve věku pouhých 48 let. V jeho díle ale pokračují další muzikanti, například velmi úspěšný Aurelio Martinez. Skupina, s níž Palacio kdysi sklízel ovace, přijíždí do Prahy v reformované a omlazené sestavě, s celkem šesti zpěváky a zpěvačkami a dvěma mistrovskými bubeníky. Producent a zakládající člen Ivan Duran v ní působí jako kytarista.

**Garifuna Collective vystoupí v Paláci Akropolis
2. října 2013.**

Trilok Gurtu: Akrobat na hraně indické hudby a jazzu

Petr Dorůžka

I když volbou nástroje patří Trilok Gurtu mezi bubeníky, charakterem své tvorby je daleko spíš kapelníkem a vizionářem. Propojil tradici indických perkusí s jazzem, a na rozdíl od typického bubeníka-sólisty má velmi jemný smysl pro práci v ansámblu. K jeho nejzajímavějším projektům posledních let patří album *Arkeology*, které natočil s italským smyčcovým kvartetem Arke. Jejich společné koncerty byly i mimořádným vizuálním zážitkem: celá polovina podia byla vyhrazena unikátní sestavě bicích. S indickými rytmy si člověk spojuje především bubínky tabla, ale bubenická výbava Triloka Gurtu je daleko širší a připomíná jazzovou bicí soupravu. Na rozdíl od západních bubeníků u ní Gurtu nesedí na židli, ale jak je ve východních zemích zvykem, na zemi. Údery perkusí obohacuje o ostře sekané výkřiky *konnakol*, které indiští hráči používají jako slovní vyjádření rytmické struktury.

Gurtu se narodil ve vysoce muzikální rodině v Bombaji, jeho dědeček byl sitarový virtuoz a matka klasická zpěvačka. Hrál s průkopnickou skupinou Oregon, Johnem McLaughlinem, Janem Garbarkem i Joe Zawinulem, natočil a podílel se na více než dvou stovkách alb. Velký vliv na něj měl americký jazzový trumpetista Don Cherry. Gurtu se s ním setkal v 70. letech jako mladý hráč který právě vyjel z Indie do Evropy, Cherry ho tehdy nasměroval na vyhraněnou cestu do říše intuice a improvizace. Cherryho vliv se otiskl i do alba a projektu *Spellbound*, s nímž Gurtu přijíždí do Prahy. Jeho ohniskem nejsou perkuse, ale trubka. Gurtu album pojal jako průřez tvorbou velikých jazzových trumpetistů – včetně Milese Davise, Dizzy Gillespieho a samozřejmě i Dona Cherryho.

Trilok Gurtu vystoupí v Paláci Akropolis 16. října 2013.

Penzerfaust: Faust s pancéřovkou

Návrat svérázného Kabaretu Caligula

Karel Kronos

Kabaret Caligula patří podle mnoha divadelních fanoušků (ale i kritiků) mezi nejvtipnější divadla pražské alternativní scény. Existuje už téměř 20 let. Po svých úspěšných autorských kusech „Jan Hus: Vzkříšení“, „Hamlet: Přání zabít“ a „Žkáza vesmírné lodi Libido“, které mu vynesly např. ocenění Objev roku na Festivalu Next Wave, si dal soubor dvoutletou pauzu. Během ní vznikl dosud nejambicióznější projekt Kabaretu Caligula s výmluvným názvem PanzerFaust a smělým podtitulem Nejtvrdší Faust.

Nejkrutější české divadlo

Divadelní noviny před lety o inscenaci „Hamlet: Přání zabít“ napsaly: „Že neznáte Kabaret Caligula? Že naopak znáte Hamleta, a proto nevidíte důvod, proč jít na inscenaci Hamlet: Přání zabít v provedení v krvi a smrti si libujícího cynického Kabaretu Caligula? Tak to máte problém. Neuzříte totiž jednu z nejvtipnějších, nejpřekvapivějších a nejoriginálnějších inscenací na pražských nezávislých scénách posledních několika let.“

Jádro Kabaretu Caligula tvoří bývalí gymnaziální spolužáci, kteří sdílí společnou zálibu nejen ve sci-fi a krvavých akčních filmech, ale také v historii a literatuře. K poslední jmenovaným však přistupují bez zbytečných skrupulí a nedělá jim problém udělat ve svých hrách z Jana Husa psychopatického mága, který chce

vyvolat apokalypsu pomocí armády zombií, a z Jana Žižky tupou sexuální mašinu. I Hamlet je v podání Kabaretu Caligula úplně jiný. Když v závěrečné scéně stojí nad mrtvolami Laerta, Claudia a Fortinbrase a s mocným řevem a za zvuků metalové hudby zvedá nad hlavu obří válečné kladivo, je vám jasné, že tohle věru není podle Shakespeara.

Ostatně Kabaret Caligula platí za nejkrutější české divadlo právem. Soubor si pyšně vede statistiku postav, které se jim v jejich hrách a skečích podařilo zabít, a prý už je to hodně přes stovku.

Klára Issová jako Markétka

I v případě nové celovečerní hry s názvem PanzerFaust jde o originální uchopení známého tématu. S původním

textem, překvapivým dějem pohrávajícím si s žánrem steampunku a science fiction, postavami, které u Goetha, Marlowa ani Bulgakova nenajdete (zato je najdete u Mary Shelleyové), a především pozoruhodnými spolupracovníky. Dominuje jim Klára Issová v roli Markétky.

„O spolupráci s nějakým amatérským divadlem jsem uvažovala už delší dobu. Myslím si totiž, že na nezávislé scéně vzniká řada zajímavých inscenací, o kterých se širší veřejnost nedozví. Říkala jsem si, že bych v tom třeba mohla trochu pomoci. Když mi kluci dali přečíst první verzi scénáře PanzerFausta, moc mě to bavilo,“ vysvětluje Issová, proč na spolupráci s amatérským souborem kývla. Lákalo ji prý i to, že postava Markétky se v PanzerFaustovi chová úplně jinak, než byste čekali. „Markétka podle Kabaretu Caligula není nyní, zasněná nebo plachá. Konečně budu jednou hrát ženu, která se s ničím moc nemaže a umí být i pěkně drsná,“ pochvaluje si.

Kabaret Caligula už sice se zvuknými jmény spolupracoval i v minulosti (v muzikálových číslech zpívala Ema Brabcová známá ze skupin Luno či Khoiba), nikdy ale v takovém počtu. Na vzniku PanzerFausta se dále podílí také scénograf Petr Kolínský (spolupracoval např. s Věrou Chytilovou nebo Karlem Smyczkem), skladatel Petr Wajsar (mj. muzikál Pornohvězdy) nebo herečky sestry Sandra a Viola Černodrinské, které jsou známé hlavně z filmu Raftáci. Celému tomu na první pohled nesourodému ansámblu během přípravy šéfoval filmový (!) režisér Jakub Sommer, který na divadle upoutal zejména inscenací z pera Xindla X „Dioptrie růžových brýlí“ (Švandovo divadlo ji úspěšně uvádí už třetí sezonu).

Výstřel z pancéřové pěsti na divadelních prknech? Kabaret Caligula pojednal svého PanzerFausta jako hru vědecko-fantastickou. Představte si, že Mefisto je kouč osobního rozvoje, Frankenstein je jeho šéf, Markétka je ředitelka marketingu.

Představte si, že Mefisto je kouč osobního rozvoje, Frankenstein je jeho šéf, Markétka je ředitelka marketingu. A všichni bojují o Faustovu duši. Zní to šíleně? Ale takové byly všechny dosavadní hry Kabaretu Caligula, které souboru zajistily davy oddaných příznivců a vyprodaná představení v Paláci Akropolis. A že se fanoušci Kabaretu Caligula na novou hru těší, o tom vypovídá i úspěch souboru na crowdfundingovém portálu hithit.com: vybraná částka o 33% vyšší, než byl stanovený cíl. A samozřejmě nezvykle vysoký počet příspěvatelů.

A pozor, pro skalní fanoušky na závěr ještě jedna dobrá zpráva: hra se nejmenuje PanzerFaust jen tak. Pancéřová pěst v představení opravdu bude a opravdu se z ní vystřelí. Přesně v duchu Čechovovy slavné dramatické poučky.

Premiéry představení proběhnou 22. a 23. září v Paláci Akropolis.

Žena, kůže, píseň, kost (a dost!) aneb jak vzniká výtvarná inscenace

redakce

V malé vesničce Mooste na jihovýchodě Estonska si už od začátku července zvykají na dívčí skupinku provádějící na veřejných prostranstvích podivuhodné činnosti. Poklidné odpoledne u jezírka se jejich působením zvrhává na přehlídku utonulých Ofélií ovinutých rákosím pózujících v okenních rámech, dětské hry na břehu triumfují vodní experimenty se součástkami starých praček a se starými pneumatikami. Na hromadě písku přivezené

pro volejbalové hřiště se odehrává něco mezi pohřbem a porodem. V parku visí mezi stromy síť utkané za dopoledních seancí, při kterých se dívky učí různým technikám tkaní a objevují jejich divadelní možnosti. Cestou z obchodu lze narazit na velká pohybující se hnízda z větví, hmyzí uskupení z lidských těl kombinovaných s klacky, loutkovou manufakturu či spartakiádu s harampádím z opuštěného domu. Po večerech se z umělecké rezidence šíří hluk zvukových instalací, doplňující zpěvy, vrčení a skřeky ozývající se prakticky v jakoukoli denní dobu z jakýchkoli míst v Mooste i okolních lesů a polí. Tu a tam lze také zaznamenat jiskrnou diskuzi na ženská témata i intimní sdílení snů, vzpomínek a rodinných historek o babičkách ve třech jazycích.

Necesér, divadelní skupina mladých žen, které pocházejí z odlišného kulturního zázemí (finského, finsko-švédského a australského, polského, slovenského a českého) a které čerpají z různých uměleckých zaměření, se sjela v estonském Centru umění a sociální praxe MoKS při přípravě výtvarné inscenace.

Hledání společného jazyka

Skupina modeluje tvar a téma inscenace na základě improvizací a sdílení osobních vzpomínek, snů a písní. Všechny výše popsané činnosti provádí s nejserióznější soustředěností. Jde o experimenty s různými typy výtvarných materiálů a objektů, loutkářská cvičení, pohybové a hlasové improvizace, vizuální a akustické instalace, jež mají pomoci formulovat společný divadelní jazyk. Mladé umělkyně tak ohledávají téma ženské symbolické komunikace předcházející slovo, způsob jejího předávání z generace na generaci a napojení na cyklus života a smrti. Právě potřeba sdílení intimních obrazů, snů, myšlenek a vzpomínek úzce spjatých s ženským prožíváním a zároveň hledání jejich divadelního výrazu svedlo tuto netypickou sestavu umělkyň dohromady. Nově utvořený soubor čítá finskou divadelní režisérku a loutkářku vzdělanou také v Gender Studies Almu Rajalu; dramaturgyni výtvarného divadla a příležitost-

nou loutkářku Kateřinu Fojtíkovou; švédsky hovořící Finku Susanne Kass, která vyrostla v Austrálii a nyní studuje Intermedia na pražské AVU; polskou performerku, zpěvačku a antropoložku zabývající se tradičními písňovými formami Ewu Żurakowskou; textilní výtvarnici a malířku Lucii Nováčkovou a slovenskou zpěvačku Svetlanu Sarkisjan. Na dálku je z Čech ještě podporuje scénografka Kristýna Patková, která dříve dlouhá léta pracovala pro Divadlo Continuo.

První objevy budoucí výtvarné inscenace prezentovala skupina Necesér v druhém největším estonském městě Tartu už během léta, jejich work in progress prezentace byla součástí městského letního festivalu Tartu linna-festival UIT. V druhé polovině srpna se soubor sešel při zkouškách v Praze. Premiéra a reprízy výtvarné inscenace se odehrají v Paláci Akropolis, zahraniční tour by se měla realizovat v roce 2014 především ve Finsku, v Polsku a na Slovensku.

Premiéra výtvarné inscenace se koná 16. září, reprízy jsou naplánovány na 14. října a 2. prosince 2013.

Podzimní Integrace Slunce s Divadlem z Pasáže

redakce

Tanec, zpěv, divadlo, ale i workshopy v podání dětí, seniorů, studentů, profesionálů, ale také amatérů a lidí se zdravotním a mentálním postižením. Palác Akropolis bude od 11. do 15. listopadu opět patřit Festivalu integrace Slunce, tedy všem šikovným lidem, kteří rádi tvoří a nebojí se svoji tvorbu představit veřejnosti. Milým slovenským hostem podzimní části bude banskobystričské komunitní Divadlo z Pasáže.

Divadlo z Pasáže funguje na Slovensku jako jediné profesionální komunitní divadlo, které pracuje s lidmi se zdravotním postižením. Od roku 1995 se v Banské Bystrici snaží svou činností propojit tři oblasti – kulturní, uměleckou a sociální. Kromě provozování samotného divadla se stará také o denní centrum a chráněné bydlení, které využívá část členů souboru. Divadlo z Pasáže má na svém kontě už 21 inscenací, několik filmů, hostování v USA a účast na mezinárodních divadelních festivalech. V roce 2009 získalo za svoji činnost prestižní ocenění EU – Cenu Euroobčana. Na to, jak vypadá práce v komunitním divadle, jsme se zeptali umělecké šéfy a PR manažerky souboru Evy Ogurčákové.

Jako jediné komunitní divadlo fungujete na Slovensku už 18 let a podařilo se vám úspěšně propojit kulturní a umělecké aktivity se sociální oblastí. Co považujete za váš největší úspěch?

Keď sa spätne pozrieme na tých 18 rokov existencie divadla, tak jedným z našich najväčších úspechov je samotné fungovanie divadla. Divadlo prechádzalo obdobiami, kedy nemalo žiadnu finančnú podporu, behali sme z kancelárie do kancelárie a veľa krát sme prosili ľudí o pár grošov, pretože nám pred dverami divadla stál elektrikár, ktorý sa nás chystal odpojiť od elektriny. Ale aj napriek finančným problémom sme sa vždy, aj v tých najťažších obdobiach, vedeli zomknúť a tvoriť. Vytvorili sme 21 inscenácií, natočili sme niekoľko dokumentov, prvý celovečerný film, ktorého hercami boli len ľudia s mentálnym postihnutím. Zorganizovali sme 5. ročníkov Medzinárodného divadelného festivalu Arteterapia, za ktorý sme ako prvá organizácia zo Slovenska v roku 2009 získali prestížne ocenenie od prezidenta Európskeho parlamentu Hansa-Gerta Potteringa – Cena Euroobčana. Dvakrát sme navštívili USA. Prvý krát sme absolvovali trojtýždňové turné,

kde sme pred americkým publikom hrali nonverbálnu inscenáciu Chránené územia v Iowe, San Antóniu a New Yorku. Po druhý krát sme sa vrátili do San Antónia, kde sme s americkými kolegami z divadla Jump – Start naskúšali inscenáciu Stranger/Cudzinec. V roku 2010 sme sa stali Mestským divadlom, čím sa mesto Banská Bystrica stalo prvým mestom s komunitným divadlom.

Vytvorili jste vlastní systém uměleckého vzdělávání lidí se zdravotním postižením. Dá se vaše metoda vyučovat, respektive, kdyby chtěl někdo další na Slovensku nebo jinde založit komunitní divadlo, poradíte mu, jak na to?

Naším cieľom je šíriť myšlienku a spôsob tvorby komunitného divadla. Preto sme organizovali viacero vzdelávacích workshopy, prostredníctvom ktorých sme ľudí oboznamovali so spôsobom práce a tvorby komunitného divadla. Kedykoľvek sme pripravení a ochotní stretnúť sa s ľuďmi alebo organizáciami, ktoré sa chcú vydať na túto neľahkú, ale dôležitú cestu. Kontakt na nás môžu nájsť na našej [www stránke \(www.divadlozpasaze.sk\)](http://www.divadlozpasaze.sk).

Co zásadního se za dobu vašeho fungování změnilo v oblasti podpory ze strany města, ve kterém působíte, tedy v Banské Bystrici? Podporuje město vaše aktivity?

Pred 12 rokmi sme naskúšali inscenáciu Mesto, ktorá bola metaforickým príbehom skupiny hercov bez strechy nad hlavou. Rozprávala o ich snahe prekonať existujúcu prekážku, ktorou je brána mesta, stať sa integračnou súčasťou ľudí žijúcich v meste. Inscenácia končila nešťastne, ľudia z mesta na čele so starostom hercov neprijali a tí museli mesto opustiť. V tej dobe to bolo vyjadrenie nášho pocitu z vtedajšej situácie na meste. Tak ako nás prijímali naši diváci, tak nás nedokázali prijať vtedajší „mestskí páni“. Našťastie, situácia sa zmenila a v roku 2010 nás mesto prijalo za svoje. Momentálne sme financovaní z grantového

systému mesta, získali sme za symbolický prenájom budovu, čo nám výrazne znížilo prevádzkové náklady. Naša „závislosť“ na grantoch však zostala. Nepretržite píšeme nesmierne množstvo projektov, aby sme si zabezpečili finančné prostriedky na realizáciu umeleckých a vzdelávacích projektov.

Na Festivalu integrace Slunce vystoupíte s shakespearovskou klasikou. Jak jste hru vybírali a jak se líbí hercům?

Hru Rómeo a Júlia sme naskúšali s mladým režisérom Šimonom Spišákom. Po autorských inscenáciách sme siahli po klasickom texte od pána Shakespeara. A čo na hru hovoria naši herci?

Marek Mojžiš (Rómeo): Rómeo a Júlia je príbeh o zaľúbených, o sexe a strieľaní. Ten príbeh sa mi páči. Na cintoríne prídem k Júlii a odstrelím sa. Júlia sa preberie a zastrelí sa tiež.

Lýdia Rybárová (mama Kapuletová): Hráme hru Rómeo a Júlia. Romantický príbeh, páči sa mi.

Ján Kinčoš (Tybalt): Ja hrám Tybalt. Je to taký nespojnosť, nervózny človek, háda sa aj s Merkuciom. Táto hra je napínava, aj tragická.

Miriám Kujanová (Rosalina): Rosalina je koketná a bohatá. Je aj zaľúbená, aj nie je zaľúbená. Mne sa toto predstavenie páči, je to aj o láske, aj o smrti. Je to „tragicko-komedická“ inscenácia.

Tomáš Debnár (Merkucio): Táto inscenácia sa robí dobre. Šimon je dobrý a láskavý režisér. Ja hrám Merkucia, on je dobrý a láskavý. Inscenácia sa mi páči! Je o Rómeovi a Júlii. Je to veľmi dobrá inscenácia. Diváci, neváď, že sa vraždí, aj tak prídte.

19. ročník Festivalu integrace Slunce pořádá občanské sdružení SUKUS ve spolupráci s Junior klubem Na Chmelnici a Art Frame Palác Akropolis. Podzimní část se uskuteční od 11. do 15. listopadu 2013.

Mistrovská podívaná Lonely Cirkus

30. září a 1. října 2013

Fall Fell Fallen, špičkový nový cirkus o času a padání v humorném podání francouzského souboru Lonely Cirkus, který patří mezi špičku nového cirkusu již 15 let. Soubor, který klade důraz na mix nového cirkusu, divadla a živého hudebního doprovodu, odehraje mistrovskou kompozici hudebníka Jerome Hoffmanna a Sebastiana Le Guena, specialisty na balanční techniky a chůzi po provaze. Představení se koná v rámci dramaturgické linie CirkoConnection, v níž již byly uvedeny například projekty Cirkopolis Vol. 1 a každoroční Cirqueon akademie.

Olga Königová, holka ve tvý skříní

Josef Martínek

Příznivci promyšleného nezávislého popu v podání zpěvačky a klavíristky Olgy Königové se na konci léta dočkali nové desky. Nahrávka Ve tvý skříní vyšla pod hlavičkou Supraphonu a pokřtěna bude v Paláci Akropolis 19. září.

Rodačka z Ústí nad Labem je příznivcem české alternativní scény již dobře známá. V roce 2005 se stala tváří skupiny Obří broskve, se kterou nahrála i kritikou ceněné desky Potápěči a Sever. Právě při práci na hudbě českolipské formace se seznámila s věhlasným producentem Dušanem Neuwerthem. Elektronický mág známý produkcí desek Tata Bojs, Anety Langerové nebo Václava Neckáře jí pomohl dát dohromady první sólové EP V rekvizitách z roku 2010. Nyní přichází Ille s plnohodnotnou debutovou deskou.

Ochutnávku očekávaného hudebního materiálu poskytl Olga prostřednictvím pilotního singlu Holka ve tvý skříní. Chytlavá skladba na pomezí alternativy a popu nečekaně zabodovala i v našich rádiích, když si prošlapala cestu až mezi dvacet nejhranějších tuzemských hitů v českém éteru. Píseň, jejíž text obstaral zpěvaččin manžel Jakub König, zabodovala jak v hitparádě komerčního rádia Evropa 2, tak v žebříčku alternativního Radia 1. Kladné ohlasy vzbudil i nedávno představený videoklip k úspěšnému songu.

Na albové novince pracuje s umělkyní znovu Dušan Neuwerth, velkou část písní si Königová napsala sama. Návštěvníci křtu v Akropoli se kromě zajímavé hudební složky mohou těšit i na propracované texty, které se řadí k devízám zpěvaččiny tvorby. Mimo živé představení nového repertoáru Ille bude k vidění i zajímavý host v podobě německé skupiny It's A Musical. Duo ve složení Ella Blixt a Robert Kretzschmar má na kontě již dvě alba a koncertovali dokonce až v dalekém Japonsku. Kromě toho absolvovalo berlínské seskupení turné se Sin Fang, Borko či Whitest Boy Alive.

Co mohou posluchači očekávat od chystané desky Ve tvý skříní? Jaká bude? Šla jste ve stopách osvědčeného stylu Obří broskve nebo jste zabrousila i do neprozkoumaných vod?

Skladby z alba Ve tvý skříní vznikaly během posledních pěti let. Jsou trochu jinak melancholické, než písničky Obří broskve, milované kapely, ve které jsem vyrůstala. Kapely, která už byla zformovaná a „hotová“, když

jsem do ní přišla. Chtěla jsem vytvořit svým písničkářkám vlastní prostor. A být jsou na albu dvě skladby, co napsal Jakub König – autor většiny písní Obří broskve, pasují k těm ostatním z desky úplně bez řečí. Prostě proto, že byly psány mně na míru.

Jaký repertoár nabídnete návštěvníkům křtu v Akropoli? Zazní pouze skladby z nové desky, nebo zařadíte i starší písně z desek Obří broskve?

Koncert postavíme na skladbách kapely Ille. Je pravda, že Hlídám těkavou, jsem hrávala i s Broskví, v playlistu na křest to ale bude asi jediný styčný bod.

Spolupracujete s německou skupinou It's A Musical, která vám zahostuje na křtu desky?

S Petrou Ludvíkovou z Akropole jsme si řekly, že pojme křest jako koncert se zahraničním hostem. Dostala jsem od ní několik doporučení, mezi nimi i tohle berlínské duo, které mě dostalo nakoplým songem The Music Makes Me Sick. Jsem zvědavá a těším se na ně.

Co chystáte do budoucna? Plánujete další desku s Obří broskví nebo se budete věnovat pouze sólovému projektu Ille?

Chci teď na koncertech hlavně představit a podpořit naši novou desku. To, že Broskev momentálně spí, mi časově vlastně vyhovuje, protože kromě Ille zpívám ještě s Kašpárkem v rohlíku. Jakub má ale na jaře v plánu udělat s Obří broskví pár koncertů. Kolik jich ale bude, a jestli bude následovat i deska, to teď nikdo nevíme.

Křest desky a koncert Ille a hostujících It's A Musical se koná 19. září 2013 v Paláci Akropolis.

Nakažlivá melancholie Never Sol

26. září 2013, křest desky

Sebevědomý písničkářský projekt Never Sol míchá pop, soul i elektronickou hudbu. Ve středu žánrového mixu stojí výjimečný hlas Sáry Vondráškové, který svým zabarvením připomíná velké soulové vokalistky od Billie Holiday až třeba po Adele. Jeden z největších českých hudebních objevů minulého roku pokřtí novou desku, kterou produkoval Jan P. Muchow, 26. září v Paláci Akropolis. Jako zahraniční host vystoupí zpěvačka Hilde Marie Kjersem z Norska.

Icona Pop poprvé v Praze!

26. října 2013

Švédská dvojice Djek, Caroline Hjelt a Aino Jawo, vystupuje pod jménem Icona Pop a prýští odvážnou směsicí elektronického popu, indie a punku. Holky se prý potkaly na jedné houseové párty, padly si do oka a druhý den založily kapelu. Tvoří střídavě v New Yorku a Los Angeles, vydaly už dvě EP a jedno studiové album a dále poctivě pracují na dalších hitech. Loni v létě omámily hudební scénu hitovkou I Love It, tento podzim omámí pražské publikum. V Praze se představí vůbec poprvé a to 26. října v Paláci Akropolis.

Vřelé setkání s jazzem k zamyšlení i k tanci

Jakub Pech

Palác Akropolis bude 22. a 23. listopadu pojednávat již tradiční hudební slavnost Žižkov Meets Jazz. Opět se na něm představí výkvět především mladé tuzemské scény, která organicky prorůstá s evropským jazzem a také zajímavý zahraniční host.

Mezi mladou generací našich jazzmanů (včetně jedné jazzwoman) vyniká uskupení Inner Spaces. Mezinárodní kapela vznikla z jednoho silného hudebního přátelství na hudební akademii v Katovicích. O harmonie a melodie se v Inner Spaces starají čeští muzikanti, zatímco rytmika je polská. Mají za sebou dvě desky, přičemž aktuální *Light Year* (2012; Animal Music) získala žánrové ocenění Anděl. Na albu stejně jako na koncertech hostuje jeden z našich předních kytaristů David Dorůžka. Talentovaný saxofonista Luboš Soukup, působící i v Inner Spaces, je pojítkem s dalším uskupením Points Septet, které se na Žižkov Meets Jazz představí. Points Septet bude rozšířením jeho obvyklého, ceněného kvarteta. Soukup je zase tuzemskou spojnicí s jazzem skandinávským. Po bakalářském studiu v Katovicích totiž nastoupil na magisterský program na kodaňskou Rhythmic Music Conservatory a nově nabytých kontaktů efektivně využil.

Další zajímavou formací je Petr Kalfus Sextet, jejíž výraz stojí na výrazově originální dechové sekci (alt saxofon pana kapelníka, tenor Jakuba Doležala a trombón Jana Jiruchy). Kromě autorských kompozic zaujala kapela jazzové publikum svou interpretací svíty „Sight to Sound“ amerického skladatele Walta Weiskopfa, jež je úzce inspirována moderním malířstvím.

Jako ryze zahraniční host zde vystoupí Orchestre International du Vetex, kteréžto neotřelé těleso snad pravidelným návštěvníkům Paláce Akropolis ani není třeba představovat. Kdo je snad ještě nezná, nechť se připraví na naprostou změnu chápání slova „dechovka“. Inspiraci čerpají nejen z divokých odnoží balkánských, ale rovněž ze spřízněných žánrů francouzských a belgických, kde má ostatně kapela své kořeny.

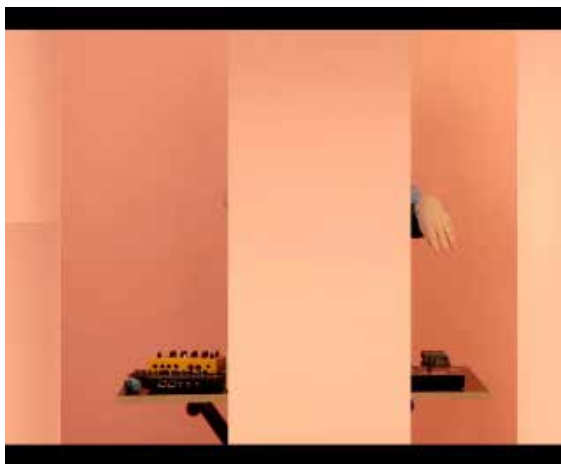
**Žižkov Meets Jazz se uskuteční v Paláci Akropolis
22. a 23. listopadu 2013.**

Akropolis- multimediale ukáže trendy ve světě no- vých médií

18. – 19. října 2013

Novátorské, neotřelé, originální a nápadité. Takové je umění, které bude prezentovat další vydání festivalu nových médií – Akropolismultimediale. Čeká vás například videoart, digitální film a různé formy interaktivního umění v netradičním propojení. Z hudebního programu prvního dne ochutnáte třeba Puding Paní Elvisovej, našlápnutou košickou elektronickou stíhačku nebo DJského nezmara Ventolína. Druhý den určitě nepropásněte energickou koncertní smršť v podání kapely N.O.H.A.

MaPA_STŘÍPKY

Lidé z Paláce Akropolis Eva Kociánová

Jakub Pech

Pokud někde v médiích zaregistrujete zmínku o programu Paláce Akropolis či o přidružených akcích, má v tom prsty Eva Kociánová. Má zde totiž na starosti PR a tudíž se snaží zviditelňovat vše, co se v klubu i okolo něj děje. „Palác Akropolis má dle mého soudu neuvěřitelný *genius loci* a já se snažím, aby tento fenomén poznalo co nejvíc lidí. A taky se zde odehrává spousta skvělých akcí, o kterých by lidé měli vědět a vidět je,“ upřesňuje svůj přístup k propagaci klubu.

Do Prahy přišla před lety za studiem a už zde zůstala. Její původní profesí byla gastronomie. Před dvaceti lety vedla v Akropoli restauraci a později zde otevřela i Divadelní bar. „Díky tomuto svému působení jsem byla u novodobého zrodu Akropole. Zažila jsem tu osobně první návštěvu pana prezidenta Václava Havla i úplně první koncert Akropole – vystoupení Ivana Krále. Viděla jsem, jak pod rukama Františka Skály rozkvétá sál i Divadelní bar,“ vysvětluje Eva Kociánová historii svého vztahu s žižkovským kulturním centrem. Na nějaký čas se jejich cesty sice rozešly, ale před pěti lety ji sem shoda šťastných okolností, jak sama podotýká, přivedla zpět, do pozice PR. O kulturu měla zájem odjakživa a vždy se v ní snažila orientovat, a tak jsou pro ni vztahy s veřejností pro Palác Akropolis ideálním působištěm, kde denně uplatňuje jak své schopnosti v komunikaci, tak zálibu v umění.

A jak Eva sama vnímá roli Akropole na pražské kulturní scéně? „Jako jednoznačně nezastupitelnou a nenahraditelnou jakýmkoliv jiným prostorem. V Paláci Akropolis uvidíte během roku pohádku pro děti, divadlo nebo koncert pro školy, jazz, ambient, bigbeat, hardrock nebo divadelní představení, kde potkáte seniory, fyzické divadlo a představení založené na improvizaci, ale rovněž inscenaci, kde účinkují herci s handicapem. S různorodostí programu se úzce váže i pestrost návštěvníků. Ukažte mi druhý takový prostor,“ vysvětluje svůj postoj s hrdostí a zápalem. K unikátnosti Akropole v jejich očích přispívá již zmíněný Skálův interiér přetékající nápady, který ji díky množství a nápaditosti detailů ani po letech nepřestává ohromovat.

A protože k hlavním úkolům Evy Kociánové patří lákat na program Paláce Akropolis, nechme ji na závěr pár slov k podzimním kulturním bonbónkům, které nás zde čekají: „Zajděte na koncerty Ane Brun a Natachy Atlas, ale i na Nicolu Conte, který u nás už sice byl, ale určitě bude znovu stát za to. Stejně tak premiéra Kabaretu Caligula, protože to bude zase překvápko, jak to umí jen oni. Když se podívám na podzimní program, těch zajímavých akcí je ještě mnohem víc,“ uzavírá s příslibem kulturního dobrodružství Eva Kociánová. Takže zůstaňte naladěni.

Nikola Ivanov

Absolvent oboru fotografie na Střední průmyslové škole grafické v Praze, od roku 2010 studuje stejný obor na FAMU. Ve svých pracích se nesnaží o formální ani tematické vyhranění, ale o co nejširší využití rozdílných výrazových prostředků. Spolupracuje například s kapelou WWW, pro kterou vytvořil fotografie do bookletu desky Tanec sekyr. Účastnil se mnoha skupinových výstav, první samostatnou výstavu připravil pro České centrum v Sofii v roce 2011. Ve volné tvorbě v poslední době experimentuje s médii přesahujícími rámec fotografie (instalace, video) a občas se věnuje i grafickému designu.

01 / Tanec sekyr - booklet

02 / Pocta J. Marshallovi ve Wembley

03 / Pocta J. Marshallovi ve Wembley

04 / Sifon

01

02

03

04

Městská část Praha 3

OSMNÁCTÉ ČÍSLO ZÁŘÍ – PROSINEC 2013

MHMP podporuje v roce 2013 projekt Palác Akropolis 2010 – 2013

POKLADNA /CAFÉ /TICKETS tel. +420 296 330 913, po-pá / mon-fri 10.00-23.30
so+ne /sat+sun 16.00-23.30 Předprodej vstupenek také v sítích Ticketpro a Ticketportal
Rezervace vstupenek na divadelní představení dVA končí den předem - dVA@palacakropolis.cz

Předprodej vstupenek sítě Ticketpro v Kavárně Paláce Akropolis po-pá / mon-fri
10:00-21:00, so+ne /sat+sun 16.00 - 21.00

RECEPCE /OFFICE tel. +420 296 330 911, fax +420 296 330 912, info@palacakropolis.cz,

RESTAURANT AKROPOLIS rezervace /reservations tel. +420 296 330 990-91

denně /open daily 11.00-01.00

JUNIOR KLUB příspěvková organizace Prahy 3, tel. +420 296 330 961, info@junior-klub.cz

MaPA – Magazín Paláce Akropolis

Vydává **Art Frame Palác Akropolis, s.r.o.**, Kubelíkova 27, Praha 3, IČ 27172376, DIČ CZ 27172376

Osmnácté číslo vyšlo 27. srpna 2013

EDITORKA VYDÁNÍ: Tereza Mácová

PRISPĚVATELÉ: Karel Veselý, Jindřich Göth, Petr Dorůžka, Ondřej Formánek, Jakub

Pech, Tomáš S. Polívka, Josef Martínek

DESIGN, GRAFICKÁ ÚPRAVA Carton Clan cartonclan.cz

OBÁLKA Milan Čais

FOTOGRAFIE archiv Paláce Akropolis, není-li uvedeno jinak

TISK Janova dílna

WWW.PALACAKROPOLIS.CZ

ADJUST ART, spol. s r. o.

- ✓ **distribuční síť - informační stojany**
 - propagace regionů České republiky (tipy na výlety a kulturní akce, průvodce)
 - propagace kulturních subjektů (muzea, galerie, divadla, kluby, jednorázové akce a volnočasové aktivity)
- ✓ **kompletní tisková produkce**
 - brožury, letáky, plakáty, vizitky, pohlednice...
 - tisk velkoplošných formátů
 - tisk na všechny druhy materiálů
- ✓ **grafické a DTP práce**
 - poradenská a konzultační činnost
 - tvorba grafických návrhů (corporate identity, tisková a řezaná grafika, reklamní předměty)
- ✓ **realizace kulturních kampaní „na klíč“**
 - poradenská a konzultační činnost
 - návrh struktury kampaně
 - zajištění reklamních ploch a dalších médií
 - specifické formy prezentace

ADJUST ART, spol. s r. o.
Národní 25
110 00 Praha 1
tel.: (+420) 251 617 870, fax: (+420) 251 626 019
e-mail: info@adjustart.cz
www.adjustart.cz

